

нитѣ команди и тѣхното значение, и изпълнявалъ до най-малки подробности всичко, което му заповѣдвалъ да извърши предишниятъ водачъ.

Пощенскитѣ гължби показватъ, до какво съвършенство достига паметъта на птицитѣ. Учениятъ Уйлсонъ, който е правилъ опити съ цель да изучи паметъта на птицитѣ, разказва единъ крайно интересенъ случай за вранитѣ.

Една опитомена врана живѣла дълго време у едно семейство, но внезапно изчезнала. Притежателятъ ѝ помислилъ, че е била застреляна отъ ловецъ, или разкъсана отъ хищникъ. Минали единадесетъ месеца. Стопанинътъ на враната се разхождалъ съ гости по брѣга на една рѣка. Недалечъ прехвъркнали ято врани. Една отъ тѣхъ неочаквано се отдѣлила отъ другаритѣ си и на право хвъркнала къмъ хората край брѣга.

За голѣма почуда враната кацнала на рамото на своя господарь. И почнала добродушно да грачи както по-рано, когато била въ добро настрояние. Господарьтъ се опиталъ да я хване, но не успѣлъ. Враната, която вече била вкусила свободенъ животъ, ловко избѣгвала всички опити на стария си приятель. Като видѣла, че нейнитѣ другарки си отиватъ, тя хвъркнала високо, достигнала ятото си и изчезнала.

Не по-слаба паметъ иматъ и гжскитѣ.

Единъ господинъ презъ време на разходкитѣ си ималъ обичай да хвърля зърна и хлѣбъ презъ оградата на единъ чуждъ дворъ, дето имало много гжски. Гжскитѣ го добре запомнили и, когато го забелязвали, отдалечъ захващали да грачатъ весело.

Господинътъ отпътувалъ и почти цѣла година отсъствувалъ. Следъ връщането си подновилъ